

וְזִישׁ אנהגך אביאך אל בית אמי. כי כאן ההמשכה גבוה מבחי' אימא עלאה רק שאח"כ מתלבשת באימא. משא"כ לעיל אמר יונק שדי אמי. וגם כאן אמר תלמדני שנעשים בחי' מקבל בלבד מהמשכה זאת ולא בחי' כאח ל. לפי שמבחי' עליונה כזו א"א להיות אלא מקבל בלבד כענין ודברי אשר שמתו בפיו כו'. וענין יין הרקח הוא ע"ד שנוכר בגמ' תליסר נהרא דאפרסמונא דכיא שרומז לאור ההמשכה מ"ג ת"ד דנפקי ממו"ס. אע"ג דשמן סתם הוא בחי' חכמה. אבל שמן אפרסמון שיש בו ריח טוב שהוא בחי' מקיף רומז לבחי' ההמשכות מבחי' חכמה שבכתר שלמעלה מבחי' כלים. (ועמ"ש פ' נשא בדי"ה זאת חנוכת המזבח ביום המשח אתו). ועד"ז ג"כ בבחי' יין ד"ין סתם זהו בחי' בינה. אבל יין הרקח שיש בו ריח הוא בחי' התגלות התענוג בכינה מבחי' עתיקא כו' וזה נמשך ע"י אתכפיא של קביעות עתים לתורה של הבעלי עסקים וכמש"ל:

כ"ק אדמו"ר נ"ע

ביאור לענין הכרובים

כשהנוק' היא כנ"י עומדת פכ"פ עם ז"א ושיוון בקומתן ומקבלת ג"כ המוחין דאוי"א וכתר א' לשניהם. אזי נקראים אחים וזה היה ע"י קבלת התורה (דנפקא מחו"ב) פכ"פ. והנה באצ"י נקראים אדם הגדול ואנפי רברבי להיות

פרשת תצוה

גדול של עכו"ם שחק ואמר אם לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ. פ"י אם יש הרבה תענוגים כ"כ בבחי' עוברי רצונו שהם תענוגי עוה"ז שירדו ונתגשמו בגשמיו' העוה"ז וחומריותו שלא כדרך השתלשלות וירידת המדרגות מאוא"ס ב"ה מדרגה אחר מדרגה כמו מדרגות דקדושה אלא שהם נפלו ממדרגות עליונות דקדושה דרך נפילה מאיגרא רמה כו'. ולכן נק' עוברי רצונו שהעבירו את הדרך. ואם לעוברי רצונו כך יש תענוג הרבה שנפל בשבה"כ כ"ש לעושי רצונו דהיינו מה שהוא עשוי ונתון מרצה"ע ב"ה כסדר ירידת המדרגות דקדושה בג"ע העליון והתחתון שהוא התענוגות על הוי"ה שבודאי יש בו תענוג נפלא והרבה מיני תענוג אין קץ שהוא מקור החיים ומקור התענוגים:

והנה תענוג זה נמשך מן המצות שלכן נמשלים המצות לנרות כמו שע"י שמדליקין את הנרות נתמלא הבית אור וזיו. כך ע"י עשיית המצות נמשך זיו בג"ע כו'. לכן כתיב תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל. יותר מרוב כל כי רוב כל הם תענוגי העוה"ב והמצות צריך להיות בשמחה יתירה מהם. והוא כאשר ישים אל לבו כי בשמים ממעל ועל הארץ מתחת על כל שבח מעשה ידיך כו'. פ"י בשמים ממעל זה געה"ע. ועל הארץ מתחת זה געה"ת אין השבח בהם אליך אלא שהם בחי' מעשה ידיך כמו עד"מ שמשבחין את האדם במעשה ידיו איך שהוא כותב גדול או שמצייר ציור נאה שהשבח הזה אינו נוגע לחכמתו ולא למהותו ועצמותו. כך כל השבח וההילול שנמשך בג"ע לנשמות להתענג על ה' בהשכלתם והשגתם אין השבח הזה אלא בהמשכת מעשה ידיו של הקב"ה לבד שבזה יש להם השכלה והשגה והיינו זיו הנמשך

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך כו'. מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אתו אהרן כו'. וצריך להבין מאחר שהמצוה היא באהרן שהוא יעריך את הנרות למה צוה ה' ויקחו אליך דמשמע שיביאו השמן אל משה. וגם דבפסוק ראשון גבי ויקחו אליך אל משה כתיב להעלות נר תמיד ובפסוק שני גבי אהרן כתיב מערב עד בקר לבד. אך הענין הוא כי הנה אהרן שושבינא דמטרוניתא מטרוניתא הוא מקור נש"י כי כל ישראל כו'. ואהרן הוא השושבין להם כמו עד"מ חתן וכלה שצריכין שושבין לילך עמהם לפי שא"א להם לילך בעצמם מחמת הבושה וצריכין סעד לתמכם. כך להיות התכללות נש"י במקורם באוא"ס ב"ה אין להם כח מצד עצמם רק ע"י בחי' אהרן שהוא שושבינא דלהון. והנה כמו ענין השושבינים עד"מ שאין זה אלא בשעת החתונה כי משם ואילך אין צריכין עוד שושבינים. כך הנה שושבינות של אהרן הוא בבחי' ביום חתונתו וביום שמחת לבו והוא שמחה של מעלה המתגלה בנש"י לשמח לבם בה' השוכן בתוך תורתם ועבודתם שצ"ל בשמחה כמ"ש תחת אשר לא עבדת בשמחה כו'. ושמחה זו היא באה ע"י אהרן ובשמחה זו הוא שושבין. והענין כי הנה שמחה זו הוא מחמת או"א"ס ב"ה מקור החיים מקור התענוגי' המלוכש במצות. וכמאמר אק"ב. אשר הוא לשון תענוג גדול מאד עד להלל וכמו באשרי כי אשרוני בנות שהוא לשון שמחה והילול על רוב טוב כו'. וכמ"ש ויניחהו בג"ע לעבדה ולשמרה. לעבדה במ"ע שע"י המצות הוא עושה הג"ע דהיינו שממשיך בו זיו השכינה ליהנות בו לצדיקים שמתענגים על ה' בג"ע שהוא תענוג נפלא עד אין קץ שלכן אמרו על אחר מוטב לדידינוי' כו'. שכל יסורי גיהנם כדאי לסבול בשביל קבלת תענוג עוה"ב וכמארז"ל על ר"ע כשרא' כרך

שו"ה כ"ק, נדפס: "אדמו"ר נ"ע", וכדפ"ר: "הרב זיל".

שו"ה מטרוניתא, נדפס: "ישראל כו". כנראה הכוונה למרז"ל כל ישראל בני מלכים הם. הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א.

שו"ה "הנותנים", ובהערת כ"ק אדמו"ר שליט"א שכנצל, "הניתנים".

שו"ה בדרך, נדפס: "שאינו", ובהערת כ"ק אדמו"ר שליט"א שכנצל, "שאינה".